

ปีที่ 67 ฉบับที่ 21175 วันอังคารที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2559 หน้า 7

รางวัล...เพ็ลี่ยแป้งสีชมพู

ในสายตาเกษตรกรไทย แม้ผลงานของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะไม่เป็นที่ประทับใจสักเท่าไร...แต่ในอีกมุมมองการอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) กลับชื่นชม พร้อมให้โล่รางวัล “เอดวาร์ด ซาวมา” จากผลงานควบคุมการระบาดของเพ็ลี่ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู

ไม่ใช่ได้มาเพราะแค่สามารถหยุดการระบาดได้เฉพาะในประเทศเท่านั้น ยังได้ในฐานะที่สามารถต่อขยายความร่วมมือถ่ายทอดเทคโนโลยีการระบาดของเพ็ลี่ยแป้งสีชมพูไปยังประเทศลุ่มน้ำโขง ทั้งลาว กัมพูชา เมียนมา รวมถึงจีน

และสิ่งที่ทำให้ผู้เชี่ยวชาญของ FAO ต้อง งง-อึ้ง-ทึ่ง จนต้องยกรางวัลให้นั้นคือความสามารถในการแก้ปัญหาได้รวดเร็ว จากที่ระบาดสร้างปัญหาไปนับล้านไร่ ลดลงมาเหลือเพียง

หลักพันไร่ได้ในเวลาแค่เพียง 3 ปี (2553-2555)... ในขณะที่ประเทศในแถบแอฟริกา ต้นกำเนิดของเจ้าเพ็ลี่ยสีชมพูเจ้าปัญหา ใช้เวลานานนับสิบปียังไม่อาจล้มฤทธิ์ผลได้

3 ปีแห่งการหาทางเอาชนะเพ็ลี่ยแป้งสีชมพู เราใช้ทั้งวิธีป้องกันด้วยการรณรงค์ให้เกษตรกรนำท่อนพันธุ์มาแช่น้ำยากำจัดเชื้อเพ็ลี่ยแป้ง และผลิตตัวหัวตัวเบียน เพาะเลี้ยงขยายพันธุ์ “แตนเบียนอะนาไกรสโลเพสซี” และ “แมลงช้างปีกใส” ให้ไปช่วยกำจัด กัดกินเพ็ลี่ยแป้งสีชมพู

เราผลิตและปล่อยไปมากถึง 80 ล้านตัว...นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ผู้เชี่ยวชาญ FAO อึ้งและทึ่งเป็นที่สุด ไม่เข้าใจว่าไทยใช้วิธีการอย่างไรในการผลิต และปล่อยตัวหัวตัวเบียนปริมาณมหาศาลได้ยังไง

ในที่สุด สุขใจในคำตอบวิธีการแบบไทยๆ...ประชารัฐ นั่นคือทุกภาคส่วนร่วมกันเป็นเครือข่าย ภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันพัฒนามันสำปะหลัง โรงงานต่างๆที่น่าปลื้มใจสุดๆคือความร่วมมือจากเกษตรกรของศูนย์จัดการศัตรูพืชชุมชนกว่า 500 แห่ง ช่วยกันผลิตและปล่อยตัวหัวตัวเบียนในพื้นที่ที่มีการระบาด

ผลิตและปล่อยไป 80 ล้านตัว โดยไม่ต้องมาเสียเวลาคิดหาวิธีการโง่เขลาใดๆมาจัดการเหมือนที่ฝรั่งคิดกัน

คงเป็นอีกหนึ่งรางวัลที่น่าภูมิใจของประเทศ...สามัคคีร่วมกันทำเราทำได้ทุกครั้ง ที่สำคัญยังสะท้อนให้เห็นว่าความสำเร็จใดๆจะมีมิได้เลย หากปราศจากการมีส่วนร่วมจากประชาชน.

ส-ล-๓